

HENNY THIJSSING-BOER

Een huis met
open deuren

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2022 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036439787

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

Het gaat in het leven vaak niet zoals je hoopt, maar evenmin zoals je vreest. Dat laatste zou een opbeurend gegeven moeten zijn, maar toen Romke Kwant die avond bij hen binnenstapte wisten Loet en Kim Donkervaart allebei dat er meer te vrezen dan te hopen viel.

Op de hoeve waar Romke met zijn vrouw Ida en zijn vader Mendel woonde en werkte, ging het al lange tijd niet meer zo goed. Ida Kwant, geboren Kooi, van nature al een neerslachtige vrouw, was na de dood van hun enige dochter Liesbeth ronduit depressief geworden. Ze kon de dood van haar dochtertje niet aanvaarden noch verwerken en het ergste en meest trieste was dat Ida de schuld op Romke schoof. Dat was volkomen ten onrechte, wist Kim, maar door al die problemen kreeg hun huwelijksgeluk het zwaar te verduren. Romke kon zich niet echt verweren tegen Ida's beschuldigingen, want hij moest voortdurend rekening houden met haar zwakke zenuwgestel. Ze was kwetsbaar, maar ook koppig en eigengereid. Dwars door alles heen hield ze vol: 'Romke, jij hebt een enorme schuld op je schouders geladen. Als jij niet...' Ach, ze konden dat allemaal wel aanvul-

len, want Ida had al zo dikwijls gezegd wat ze bedoelde. Ze had Romke al zo vaak openlijk als de schuldige aangewezen. Je hoefde maar een beetje mensenkennis te hebben, vond Kim, om te kunnen beseffen dat een man als Romke hier niet mee verder kon leven. Om de lieve vrede te bewaren, om Ida maar zoveel mogelijk te ontzien, liet hij al die valse beschuldigingen op zijn hoofd neerkomen. Maar op de duur, veronderstelde Kim, werd zo'n last te zwaar. Dan bezweek ook een mens als Romke, die telkens zijn goede wil had getoond.

Arme Romke, want hem trof geen blaam. Het was al weer twee jaar geleden dat het vreselijke gebeurde. Liesbeth was toen tien jaar. Een levenslustig, parmantig meisje met een eigen willetje. Ze was vroeg wijs en ontzettend zelfstandig. Ze vond het verschrikkelijk vernederend dat zij als tienjarige door haar moeder naar school werd gebracht en ook weer door haar werd opgehaald.

Aan ieder die maar wilde luisteren klaagde Liesbeth haar nood: 'Alle kinderen uit mijn klas mogen alleen naar school. Ze schelden me uit voor papkind.' Op die bewuste morgen vlak voor het naar school gaan, schreide Liesbeth wanhoopstranen, ze stampte met haar kleine

voeten op de grond, ze keek Ida furieus aan en smeekte Romke: 'Toe, pap, zeg jij dan tegen mam dat ik groot genoeg ben om alleen naar school te gaan. Ik wíl geen papkind zijn, ik kan best alleen. Mag het, pap...?'

Jawel, die 'schuld' droeg Romke, dat hij ja zei tegen zijn kleine meid: 'Wat mij betreft mag het gerust. Ik vertrouw je, ik weet dat je voorzichtig zult zijn. Ik ben het met je eens; je bent inderdaad te groot om gebracht en gehaald te worden. Maar mam moet het er ook mee eens zijn, anders komt er niks van in en blijft alles voorlopig bij het oude!'

Ida had toen haar schouders opgehaald en zuchtend gezegd: 'Het is duidelijk twee tegen één; toe dan maar. Vrede kan ik er echter niet mee hebben.'

Romke had zijn vrouw getroost: 'Wat kan er nou gebeuren, Ida. In dit stille dorp is praktisch geen verkeer.'

Die morgen verliet Liesbeth met een stralend snoetje de hoeve. Ze zou er niet terugkeren. Na schooltijd voltrok zich een ramp die geen mens had kunnen voorzien. In hun stille dorp was geen doorgaand verkeer, maar de bus reed er elk uur. Liesbeth was geen branie-schopster, geen durfal; ze keek gewoon niet

goed uit. Vlak voor de naderende bus stak ze plots de weg over. Volgens mensen die het hadden zien gebeuren, voltrok alles zich zo snel, dat Liesbeth onmogelijk kon hebben geleden.

Het was geen troost. Zowel Ida als Romke gingen gebukt onder een niet te dragen verdriet. Alleen in hun geloof vonden ze steun. Maar Ida verweet Romke dat hij schuld had aan het ongeluk. Hoe hard dit aankwam scheen ze niet te beseffen. Zij dompelde zich onder in haar eigen verdriet, zonder om te kijken naar mensen als Romke en zijn vader Mendel, die niet minder leden.

Het was voor Romke een zegen dat hij een belangrijk punt – zijn onschuld – niet uit het oog verloor. Het was een ongeluk dat – hoe angstaanjagend ook – elk kind kon overkomen. Gelukkig voor hem, dat hij daaraan niet twijfelde.

Het leven ging verder, maar op de hoeve was het niet meer zoals het was geweest. Toen Romke deze avond opeens bij hen kwam binnenvallen, vermoedden Kim en Loet dat hij geen goed nieuws kwam brengen. Zijn mond was vertrokken en zijn ogen straalden droefheid uit.

Romke probeerde het doel van zijn komst nog even te omzeilen door een gewoon praatje

aan te knopen. Hij liet zich in een stoel vallen, keek van Loet naar Kim en zei: ‘Wat zitten jullie hier knusjes bij elkaar! Zijn de wichtertjes al naar bed?’

Kim vertelde: ‘Mendy en Tineke liggen er elke avond vóór acht uur in. Ze zijn nog maar twaalf en tien jaar, ze hebben hun slaap bitter nodig.’

Romke knikte begrijpend. Hij zocht duidelijk naar uitwegen voor zijn eigen problemen en informeerde: ‘Hebben jullie de laatste tijd nog iets van Gerrit gehoord?’

Kim wierp een steelse blik op Loet, die Romke niet ontging, en zuchtte onhoorbaar. Gerrit – hun kleine Gertje van vroeger – was hún probleem, waaronder vooral Loet gebukt ging. Kim sloeg haar ogen op naar Romke en zei zacht: ‘Elk huisje heeft een kruisje, Romke. Maar jij bent niet naar ons toegekomen om het over Gerrit te hebben. Toch...?’

Romke schudde het hoofd en na een kort stilzwijgen zei hij: ‘Het gaat de laatste tijd helemaal niet goed met Ida.’

Terwijl Kim koffie inschonk, vroeg Loet Donkervaart meelevend: ‘Wat nou, jong, is het weer mis met haar? Heb je de dokter laten komen?’

Romke stootte een merkwaardig lachje uit dat het midden hield tussen cynisch en verdrietig. Hij vertelde:

‘Het is deze keer geen depressie of wat dan ook. We hebben geen doktershulp nodig. Ida wil gewoon weg.’

Kim verbleekte en fluisterde met grote, bange ogen: ‘Wat bedoel je, Romke? Dat Ida zich van jou wil laten scheiden? Nee toch, hoop ik...’

Romke haastte zich te zeggen: ‘Nee, nee, jullie begrijpen het verkeerd.’ Hij dronk van zijn koffie en toen hij het lege kopje voor zich op tafel zette, begon hij opnieuw: ‘Jullie weten dat Ida’s ouders, Leendert en Lieuwkje Kooi, alweer heel wat jaartjes geleden naar Curaçao zijn vertrokken. Als leraar scheikunde kon Leendert daar een goede baan krijgen en zijn vrouw volgde hem vanzelfsprekend. Ze zijn allebei blijkbaar wat avontuurlijk aangelegd en toen ze destijds vertrokken, waren ze ervan overtuigd dat hun dochter Ida gelukkig achterbleef. Ida en ik waren getrouwd, financieel was er geen vuiltje aan de lucht en we hadden bovendien een wolk van een dochter... Toen Liesbeth zo wreed van ons werd weggerukt, gingen bepaalde dingen er anders uitzien. Jullie weten